

at den Plan, som kommer til at fastsætte Armeens Inddeling og Styrke, vil blive saaledes indrettet, at man i det Hele taget ikke behøver at holde Folk af ældre Aldersklasser under Vaaben, end de her nævnte, omtrent 10. Naar man i denne Anledning maaffee kunde indvende, at man derved vilde under Krigen komme til at hjemsende Folk, som havde tjent længere og vare mere krigserfarne, og faae dem erstattede ved yngre Mandskab, ved Rekrutter, saa er dette ganske sandt, men det er en af de Ulemper, som nødvendigviis maa ledsage en Armees, saa stor som vor, i et saa lille Land som vort, og naar det skeer under Vaabenhvile, saa er det heller ikke andet, end hvad der er skeet ved alle Armeer, som hovedsagelig have været sammensatte af udfkrevet Mandskab. Der er fra de største Armeer, de Armeer som have ført de længste Krige, i saadan Vaabenhvile hjemsendt ikke Ubetydeligt af de ældre Mandskaber, imedens Armeen har erstattet deres Afgang ved nye; at dette vanskeligt kan gøres, naar hele Formationen ikke er nøie ordnet, det indsee viist samtlige de Herrer, som ere her; men jo vanskeligere det er at sætte i Værk, uden at en saadan Hærordning er indtraadt, desto mere vil ogsaa Forsamlingen erkjende, at en saadan Ordning er nødvendig. Der ere andre Forhold, som ogsaa ere komne under Behandling af Udvalget og derimellem er ogsaa et, som staaer i nøie Forbindelse med vor hele nye Udvikling og det er nemlig det, som angaaer Forfremmelse i de forskjellige Grader. Det er Udvalgets Mening, at man maa ønske at en saadan Forfremmelse bliver ordnet paa en lovmæssig og regelmæssig Maade, som fastsætter Forholdet af de Mænd, der forfremmes igjennem Skolerne og dem, der forfremmes paa Grund af deres Tjensteddygtighed i Hæren. Der er maaffee intet Element, intet Moment i den hele Hæranordning som er vigtigere, og jo mere det maa være vor Hensigt at gaae over til en virkelig National-Bevæbning, en virkelig Folke-Bevæbning, desto mere maa det være nødvendigt for os at trænge paa, at saadanne Forfremmelses-Regler blive gjort gjældende. Det er mig hørt at kunne sige, at i de Forhandlinger, som vi have havt med Krigsministeren herom, har han tilfulde udtrykt sin

Anerkendelse af denne Sags Rigtighed og lovet sin Bistand til at sætte den i Værk, saaledes som han allerede har paavist, at det er skeet. Der er ved denne Leilighed blevet nævnt, at Mange gjorde Modstand imod at tænke sig de Mænd, som forfremmes saaledes fra Underklasserne, at disse Mænd skulle være berettigede til at forfremmes til de allerhøjeste Poster, uden at underkastes andre Betingelser end dem, at have viist sig dygtige og duelige i deres Kald; men ogsaa her glæder det mig at kunne udtale, at Ministeren har været enig med Udvalget i, at en saadan Modstand skal besejres ved en Lov om Forfremmelse, som vi kunne vente. (En Stemme: Har man ikke en saadan Lov?) Det ærede Medlem, siger han, troede vi havde en saadan Lov, men vi have den ikke endnu, det vil sige, der er ikke Spørgsmaal om, at vi jo have en Lov for Forfremmelse, en Lov, som i en vis Grad, suppleret med de senere kongelige Bestemmelser, ogsaa omfatter denne Art af Forfremmelse; men det kunne de Herrer viist selv gjøre sig Rede for, at den Lovgivning, som er udarbejdet i 1842, og som i en stor Skynding er bleven suppleret senere ved et Hæsværksarbejde, paa ingen Maade kan betragtes som en Forfremmelseslov af den Art, som man maatte kunne ønske under nærværende Forhold, og det er langt bedre at haabe og vente paa en ny til næste Things Sammenkomst. De andre Punkter, hvorom Udvalget har udtalt sig, forekommer mig af mindre Vigtighed, og saafremt de ikke skulde blive bragt paa Bane af noget af de ærede Medlemmer i Thinget, vil jeg ikke forlænge Forhandlingerne ved selv at omtale dem.

Krigsministeren: Den ærede Taler har udtalt den Forventning, at den nye Organisationsplan vilde blive forelagt tilligemed det næste Budget. Jeg antager ogsaa, at det vil blive Tilfældet, nemlig en fuldstændig Gjennemførelse af Planen af 1842. Den vil nærmere omfatte en Organisation af Armeens Krigsreserve, hvoraf Savnet var føleligt, dengang Krigen brød ud. Mandskabet var der, men Befalingsmænd var der ikke. Men naar Reserven skal være saaledes til Nytte, at den strax kan bruges, maae ikke alene Befalings-